

Ми зустрілись один раз. Лише один. Того холодного вечору, восени.
Ти пам'ятаєш? Навряд.

Це мале місто відвідували майже всі. Але майже нікто не затримувався. Воно й не дивно – містечко, ледь не село, поміж двох осередків торгівлі. Такі малі поселення тільки й будують, щоб відсипати собі золота, яке прутко мандрує світом. Хоча... для чого ще будують? Звичайним був день. Звичайний осінній день. Такий кожного року – холодний, темний. Таємничий.

Звичайними були відвідувачі. Як завжди. Кілька дворфів. Кремезних, бородатих, безкультурних і дуже схожих. Як завжди, брали пиво. Як завжди, чесно платили. Був напівельф, який прийшов по що завгодно, але не по компанію. Було й два ельфи, яким компанії хотілось ще менше. І були люди. Як завжди. Різні. Місцеві і подорожуючі.
— Бачу, в цій таверні нема товару неякісного, — вимовив чоловік з ближчого столу, пестячи бороду. Потім огидно посміхнувся, гублячи в своїй мові усе крім натяку — За скільки тут обслуговують?

Той отримав стусана від сусіда, молодшого, проте сильнішого. У нього очі були швидкі.

— Перепрощую. Цей довбень ніколи не чув про манери. Проте якщо справді хочеш провести час добре, — той підморгнув, — тільки скажи.

Я насупилась, одивилась їх крижаним поглядом. Потім знизала плечима.

— Платити будете до замовлення. Жодних кредитів.

В таверні так завжди. На стогін їх товаришів я обернулась і пішла геть від них, до полиць з вином.

— ...жу, бере той меч, “Зарубаю!”, каже! Та що його, кажу, меч! Бачу, кажу, ледь навчився, тойго, битись. — Тієї миті дворф вилив в себе півкелиха і продовжив. — Так от, кажу. Я його сокирою — раз! — і все. А його дружки, кажу, кинули награбоване — і навтьоки!

Галасний регіт низького воїна стих лиш тоді, коли я добре попорсалась у льосі. Те вино майже ніхто не брав. Більшість беруть щось дешеве. Багатіїв сюди ходить мало, а вони беруть вишукане, солодке. А це... дивне. Гірке.

Звичайно, я запам'ятала обличчя. Темне волосся, довгі вуса. Ніс невеликий, очі... мрійливі.

Красень чи пияка, мушу кожному принести. Іншим перейматись охоронцям.

Фужер. Вино. Аромат ніжний, проте гострий.

Ти сидиш. Один. Ти дивишся в темряву вікна. Зорей там сьогодні не видно. Що ти бачиш?

— Пане.

Ти трохи обертаєшся. Дивишся на мене. На бокал. Посміхаєшся — пам'ятаю! — лагідно.

— Дякую. — Ніби колискову співаєш. А думаєш про щось, що там, за вікном.

За фужер не хапаєшся. Крутиш свого вуса. Дивишся на мене. Я чогось червонію і обертаюсь.

Була вже молода ніч. Ще коли ти прийшов. А зараз вона зроста. Похолоднішала.

Хтось пішов давно. Інші плентались до дверей, нетверезі і змучені. І мене мучила втома. Та скоро кінець. А потім сон. А потім новий день. Осінній, холодний. Звичайний. Знов.

Та було щось ще.

Ти сидиш на тому ж місці. Папір. Фужер. Вина в пляшці вдосталь. Я здійняла брови. Незвично.

Я підійшла. На папері був ескіз саду. Ніби простий, нашкрябаний за один вечір. Але детальний! Кожне яблуко сяло. Кожен лист тремтів ніжно.

— Ви художник, пане?

— Ні, купець.

Купець? Торговців багато. Та вони не малюють.

Ти зробив обережний ковток. Подивився у вікно.

— Що там?

— Ніч.

— Що там бачите, пане?

— Красу ночі. Звичайна дерев'яна шибка. За нею — ледь проглядна пітьма. Хіба це не краса? Ти так сказав. І я побачила диво. Прекрасне, здавалось, звичайного.

— Але Ви малюєте сад...

— Далекий сад. Я там не був. Але я його бачу.

Широко розплющила очі. Ти мислив, полишивши вино і срібну голку.

— Як? — Мій голос. Зачарований.

Ти посміхнувся. Мовчав.

Було тихо. Палали свічки.

Ти раптом здійнявся, проспівав, — час.

— Пане, куди?

— В готель.

А потім в дорогу. Торговець.

— Чим торгуєте, пане?

Ти посміхнувся, цього разу — професійно.

— Культурою. Глечики, обереги, ляльки. Мало кому це потрібно, але мало хто цим торгує.

Став. Подивися у вікно. Я — на тебе.

Ти посміхнувся чесно. — Купці не пишуть картин. Митці не торгують. Інакше ніхто не заробить жодної монети. Як я. — Обернувся знов.

Ти зібрав речі. Сховав сад. Взяв пляшку. Ти замовив саме пляшку. А дістав брошку. Просту, гарну. Її дав мені. Пішов.

Ніби йшов довго. Повільно, спокійно.

— Там темно, пане! Небезпечно!

Ти йшов. Мої очі мерехтіли чомусь.

— Кохаю вас, пане!

А потім були звичайні дні. Незвичайною була тільки звичайна брошка. Відтоді незвичайною була краса, яка іноді ховалась в звичайному.